

Hồi 46

Như mộng sơ tỉnh

Quân Sơn Uyển.

Nguyễn Tu Chân ngồi một mình chăm chăm nhìn xuống bàn, thần sắc ngưng trọng, không còn thần thái tiêu sái thông dong gần đây nữa.

Cô Nguyệt Minh sau khi quay về, kéo ghế ngồi đối diện gã: "Tất cả bình thường, không có ai lên vào, không có thứ gì bị động qua, bọn ta có thể yên tâm nói chuyện".

Nguyễn Tu Chân trầm trọng: "Ta và Cửu Sư rất có khả năng bị Hoàng Phủ Thiên Hùng bán đứng".

Cô Nguyệt Minh điềm đạm thốt: "Không phải có thể, mà sự thực chắc là như vậy. Nguyễn tiên sinh nên biết rõ hơn ta, hiệp nghị đó là bí mật tối cao, chỉ giới hạn ở Hoàng Phủ Thiên Hùng, Khâu Cửu Sư và Nguyễn tiên sinh, nếu như có tiết lộ ở ngoài, là do một trong số các người tiết lộ ra".

Nguyễn Tu Chân gật đầu: "Cô huynh là người ngoài tỉnh táo, ta thì liên quan đến ân tình của Hoàng Phủ Thiên Hùng đối với ta, càng không hy vọng ông ta là người như thế".

Cô Nguyệt Minh nói: "Uy thế của Hoàng Phủ Thiên Hùng chẳng khác nào Phụng công công của triều đình, đã ở trên đỉnh quyền vị một thời gian dài, không cho phép ai uy hiếp. Nếu mất đi quyền vị, bọn họ sẽ biến thành không còn gì hết. Những chuyện thế này là không có đường quay đầu. Mà hai người các người mấy năm gần đây phát triển rất nhanh, trong năm năm ngắn ngủi, trở thành nhân vật anh hùng thiên hạ trông ngóng hy vọng, lực ảnh hưởng trong bang còn vượt hơn Hoàng Phủ Thiên Hùng, chẳng khác nào Phu Mãnh năm đó đối với Phụng công công, hậu quả có thể biết trước".

Nguyễn Tu Chân trầm ngâm suy nghĩ.

Cô Nguyệt Minh tiếp: "Với lòng dạ của Quý Nhiếp Đề, dưới tình huống thông thường, sẽ không tiết lộ bí mật quan trọng như thế với ta, đến khi ta và Khâu Cửu Sư xảy ra đại chiến, khiến Quý Nhiếp Đề nhận định quan hệ giữa ta và các người thủy hỏa bất dung, lại vì tình huống khi đó tuyệt không phải bình thường, Quý Nhiếp Đề đang suy nghĩ vấn đề có liên quan đến quỷ thần mệnh vận, nói không chừng lúc đó y cũng bị quỷ mê, nói ra chuyện không nên nói. Nguyễn tiên sinh nghĩ được cái gì rồi?".

Nguyễn Tu Chân hít sâu một hơi, đáp: “Quá nguy hiểm!”.

Cô Nguyệt Minh rất hứng thú hỏi: “Về phương diện nào?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “So với Hoàng Phủ Thiên Hùng, sự suy tính sâu xa của lão, ta và Khâu Cửu Sư đều không bằng. Nói thẳng, ta và Khâu Cửu Sư cũng là thiếu niên đặc chí, rất nhiều việc tự cho là đúng, cho rằng đương nhiên là thế. Bất quá Hoàng Phủ Thiên Hùng đối với bọn ta thì tâm tình mâu thuẫn, một mặt bọn ta là hai cánh tay của lão, mặt khác lại làm lu mờ lão. Thế nhưng thật sự khiến lão sinh lòng cảnh giới chính là chí hướng của bọn ta”.

Cô Nguyệt Minh hỏi: “Chí hướng của các người là thay đổi triều đại, đúng không?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Ta và Khâu Cửu Sư đối với quyền vị không có dã tâm, chỉ là không thể nhìn sự hủ bại vô năng của triều đình, hy vọng có thể lập lại trật tự. Ta nói quá nguy hiểm, là chỉ Hoàng Phủ Thiên Hùng luôn có lòng trừ khử hai người bọn ta, vì thế chắc đã sớm có liên hệ mật thiết với Quý Nhiếp Đề, nhưng vì con trai bị Ngũ Độn Đạo giết chết, đảo lộn kế hoạch bày bố. Mẹ ta ơi! Bách Thuần sớm nay có nói với Khâu Cửu Sư là Vân Mộng nữ thần có thiện ý với bọn ta, rất có thể là chuyện chân thực”.

Cô Nguyệt Minh vui vẻ nói: “Một kẻ khác làm đảo lộn kế hoạch của Hoàng Phủ Thiên Hùng và Quý Nhiếp Đề là Tiền Thế Thần, đột nhiên Quý Nhiếp Đề phát giác Tiền Thế Thần biến thành phản thần, lập tức khiến y trận cuộc đại loạn, không thể thu thập hai người ổn thỏa”.

Nguyễn Tu Chân tiếp: “Đây gọi là mở được một mấu chốt, mọi việc đều sáng tỏ. ta cuối cùng đã hiểu vì sao chưa hề phát giác Quý Nhiếp Đề điều động binh lính, là do có Hoàng Phủ Thiên Hùng toàn lực giúp đỡ. Ai! Lần này ta đúng là nhức đầu rồi đây”.

Tiếp đến chăm chú nhìn Cô Nguyệt Minh, trầm giọng hỏi: “Bảo vật trong cổ thành ở Vân Mộng Trạch là Sở hạp, vậy rốt cuộc nó là thứ gì?”.

oOo

Phong Trúc Các.

Ô Tử Hư nhìn bức họa Diễm Nương, hết sức hài lòng.

Hắn vẽ chính là tình cảnh lần đầu tiên nhìn thấy Diễm Nương, nàng vừa tỉnh ngủ, sau khi tắm rửa thay y phục nửa nằm nửa ngồi trong ghế tựa, tiếp kiến các nhân viên cấp chấp

sự trong lâu, chuẩn bị cho một đêm bận rộn kế tiếp, thần thái lười nhát pha lẫn phong tình, vô ý thấu lộ dáng vẻ tha thuột mê người của mình, triển hiện mặt hấp dẫn nhất của mình.

Ô Tử Hư sau khi đem bức họa Diễm Nương treo trên tường, lại lấy ra một bản giấy khác, đặt trên mặt bàn, trong lòng hiện lên hình dáng tươi tắn xinh đẹp của Thiên Dục.

Đang lúc khó quyết định thì Vô Song Nữ đến.

Mỹ nữ này vẫn với biểu tình lạnh lùng như băng, không chút khách khí bước thẳng vào, đi đến kéo ghế ngồi xuống cạnh bàn, không nhìn hấn, chỉ chăm chú nhìn bản giấy trắng trên bàn.

Ô Tử Hư đứng trước bản giấy ngó ngó quanh quất, rồi lại nhìn bản giấy, đặt bút lên giá bút, cười hỏi: "Song Song đến xem ta vẽ tranh sao?".

Vô Song Nữ lạnh lùng đáp: "Ta không có tâm tình rồi như thế, bất quá ngươi có thể tiếp tục vẽ".

Ô Tử Hư đến ngồi xuống phía bên kia bàn, khẽ cười hỏi: "Ta đang muốn nghỉ một chút. Hà! Chẳng lẽ Song Song đến kiểm ta tán gẫu?".

Vô Song Nữ từ trong lòng lấy ra một ống sắt dài chừng một thước, đường kính hai tấc, một đầu lắp một thập tự câu sáng lấp lánh, đặt lên bàn trước mặt hấn, điềm nhiên hỏi: "Ngươi có thể dùng thứ này không?".

Ô Tử Hư lập tức hai mắt sáng rỡ, đưa tay nhắc lên, quan sát đánh giá tỉ mỉ, vui mừng nói: "Trời à! Không ngờ là móc câu gắn dây thừng dùng lò xo phát xạ. Ta vốn có một cái, nhưng không thể quay lại chỗ giấu lấy ra. Khà! Dây thừng dài bao nhiêu?".

Vô Song Nữ đáp: "Trên ống có nút kéo, có thể chỉnh trường độ phát xạ, dây thừng do gân trâu làm nên, có thể đạt hơn hai trượng".

Ánh mắt Ô Tử Hư chăm chú nhìn nàng, ngữ khí có vẻ được yêu thích mà kinh hãi, hỏi: "Song Song muốn cho ta mượn bảo bối này sử dụng phải không?".

Vô Song Nữ nhún vai, thốt: "Ai bảo ngươi cần nó hơn ta chứ".

Ô Tử Hư đem dây móc câu đặt vào túi bên eo, vui vẻ nói: "Song Song thật tốt với ta".

Vô Song Nữ không vui nói: "Ai tốt với ngươi? Chỉ vì ngươi hiện tại là đồng bạn hợp tác của ta, không muốn ngươi chưa đến cổ thành đã mất mạng rồi".

Ô Tử Hư thấy thần thái nàng như muốn đứng dậy bỏ đi, vội nói: "Đừng đi vội!, ta có chuyện muốn thỉnh giáo Song Song".

Vô Song Nữ lộ ra thần sắc sốt ruột, nhíu mày hỏi: "Chuyện gì?".

Ô Tử Hư nhìn xéo nàng, nói: “Nguyệt Minh nói với ta, khi lần đầu tiên nàng thấy ta, Song Song đang tập trung ngắm nghía họa hình ta trên cáo thị. Hi! Song Song vì sao có hứng thú với tướng mạo của ta thế chứ?”.

Vô Song Nữ lập tức mặt phẫn ửng hồng, không vui hỏi: “Cô Nguyệt Minh còn có nói qua chuyện gì liên quan đến ta nữa?”.

Nếu đổi là Bách Thuần chứ không phải Vô Song Nữ, Ô Tử Hư chắc chắn còn đùa cợt thêm một hồi, nhưng đối với Vô Song Nữ lại không dám phóng túng, sợ nàng phất áo bỏ đi mất. Cười nịnh nói: “Chỉ có một chuyện đó. Hi! Ta hy vọng thêm người thêm kiến giải, bởi cho đến lúc này, ta vẫn không thể hiểu Song Song bằng vào gì vừa nhìn đã khám phá ra sự nguy trang của ta. Hiện tại tiến hành chính là một trò chơi giải mê, dường như là những chuyện không có liên quan, gom góp lại có thể thành đồ tượng rõ ràng. Mà biết được càng nhiều, đối với việc tìm cổ thành càng có lợi”.

Vô Song Nữ khẽ cúi đầu, trầm ngâm chốc lát, nhẹ nhàng đáp: “Ta nhận ra người, bất luận người biến thành thứ gì, ta đều nhận ra người. Ài!”.

Ô Tử Hư trợn hai mắt, hỏi: “Nàng thật sự nhận ra ta, hay là cảm giác được ta?”.

Vô Song Nữ tức giận nói: “Còn phải hỏi vấn đề ngu ngốc như thế!”.

Ô Tử Hư tựa vào lưng ghế, lẩm nhẩm: “Hy vọng bọn ta kiếp trước không phải là phu thê thì tốt rồi”.

Vô Song Nữ mặt đang hồng chuyển thành đỏ bừng, mắng: “Miệng chó không thể mọc ngà voi mà, có quỷ mới là gì đó ở kiếp trước của người, nhất định không phải như thế, người còn hồ ngôn loạn ngữ, ta đập cho người một trận”.

Ô Tử Hư lười nhát vắn lưng: “Như thế là tốt nhất, ta an tâm rồi!”.

Vô Song Nữ không nhịn được hỏi: “Người lo lắng cái gì?”.

Ô Tử Hư chồm tới trước, ngữ khí làm như có thật, nói: “Sao không lo lắng? Tuy nói kiếp trước là kiếp trước, kiếp này là kiếp này, thế nhưng nếu bọn ta ở kiếp trước từng làm phu thê, kiếp này lại phải xem người vợ ở kiếp trước của mình tương luyện với bằng hữu tốt nhất cũng là duy nhất của mình, cảm giác sẽ hết sức cổ quái. Đúng không?”.

Vô Song Nữ giận dữ mắng: “Người đang nói điên khùng gì thế?”.

Ô Tử Hư cười lớn nói: “Thì ra Song Song tức giận lại có thần thái hấp dẫn đến thế. Ta không phải ăn nói điên khùng, mà là nói sự thật, tâm sự của Song Song ta không rõ, nhưng lại dám khẳng định bằng hữu Cô Nguyệt Minh của ta đối với Song Song đã có tình cảm thâm sâu, kiểm khách cô độc không còn cô độc nữa rồi”.

Vô Song Nữ mặt càng thêm đỏ, hung dữ nhìn hấn, sau một hồi lắc đầu nói: “Nói với bằng hữu của ngươi, ta không thể yêu thích bất cứ ai”.

Nói dứt bỏ đi.

oOo

Bát Trận Viên. Đình vương sau viện.

“Àm!”.

Khâu Cửu Sư đập tay lên bàn, tức giận nói: “Đại long đầu không ngờ lại là tiểu nhân tí bĩ”.

Nguyễn Tu Chân thốt: “Ngàn vạn lần không nên tức giận, tình cảnh hiện tại của bọn ta hiểm ác đến cực điểm, động một tí là khó giữ mạng quèn, càng không cần nói hồng đồ đại kế gì nữa”.

Khâu Cửu Sư hỏi: “Đại long đầu thật là loại người này sao?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Bình pháp võ công của đại long đầu, khẳng định không dưới Cửu Sư, luận kế trí mưu lược, cũng không kém ta chút nào, nhưng có một phương diện bọn ta vĩnh viễn không bằng ông ta, đó là thủ đoạn âm mưu độc ác, bởi ta và ngươi đều không phải loại người đó. Như ông ta dung túng con trai hoành hành bá đạo, làm hết mọi chuyện xấu, đối là bọn ta tuyệt không cho phép. Nhưng ông ta cứ như thế, có thể thấy ông ta là một người thiên tính rất bảo thủ và tư lợi. Bọn ta từng cảm thấy kỳ quái vì sao cái chết của con trai lại đá kích nặng nề đến ông ta như thế, hiện tại nghĩ lại, ông ta chắc là tương kế tựu kế”.

Khâu Cửu Sư gật đầu: “Đúng! Ông ta thường ngày miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, biểu hiện thể thiện hành đạo, thế nhưng mỗi lần ta nhắc đến khổ nạn của bá tánh với ông ta, ông ta luôn né tránh, hoặc nói thời cơ còn chưa chín muồi”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Ngươi nghĩ xem! Ông ta điều ngươi về phân đà Bà Dương hồ, nói nghe hay là khoách triển địa bàn, kỳ thật chỉ là muốn ngươi cách xa Đại Giang, tước giảm lực ảnh hưởng của ngươi. Còn có một chuyện có thể xác định suy đoán của bọn ta, đó là lần này hành động phụ trách liên hệ với bọn ta, chính là tâm phúc của ông ta, chỉ cần người này cung cấp tình báo giả, bọn ta nhất định bị gạt đến quay vòng vòng, một chút cũng không hiểu được tình hình thực sự. Nếu như Cô Nguyệt Minh nói, Quý Nhiếp Đề tất nhiên sẽ điều động nhân thủ, dưới tình huống bình thường, thì không thể che giấu bọn ta được”.

Khâu Cửu Sư trầm giọng: “Ta lập tức đến Bà Dương, triệu tập nhân mã, thủ ổn trận cước, tiếp tục nghĩ cách móc nối với các huynh đệ có quan hệ mật thiết với bọn ta, sau đó tính toán với Hoàng Phủ Thiên Hùng”.

Nguyễn Tu Chân can: “Ngàn vạn lần không nên lỗ mãng, nếu sở liệu của ta không lầm, bọn ta rời khỏi Lạc Dương, sẽ rơi vào trong thiên la địa võng của Quý Nhiếp Đề, an toàn nhất vẫn là Lạc Dương thành, chí ít biểu hiện bên ngoài còn nằm dưới sự khống chế của Tiên Thế Thần”.

Khâu Cửu Sư biến sắc hỏi: “Tình hình thật sự ác liệt như thế?”.

Nguyễn Tu Chân than: “So với tướng tượng hiện giờ của ngươi còn ác liệt hơn. Cô Nguyệt Minh nói Quý Nhiếp Đề đối với chuyện phát sinh trong thành nắm rõ như lòng bàn tay, có thể biết trong quân lính của Tiên Thế Thần có người của Quý Nhiếp Đề, trong thủ hạ của bọn ta cũng có người của Hoàng Phủ Thiên Hùng. Nếu như không phải Cô Nguyệt Minh đề tỉnh ta, ta và ngươi khẳng định không thể sống sót rời khỏi Lạc Dương thành”.

Khâu Cửu Sư khổ não hỏi: “Vấn đề là bọn ta căn bản không thể ly khai Lạc Dương thành, há không phải tiến không được mà lui cũng không xong?”.

Nguyễn Tu Chân khoan thai thốt: “Ngươi lại quên rồi”.

Khâu Cửu Sư ngạc nhiên hỏi: “Quên cái gì?”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Đương nhiên là quên bất luận sự tình phát triển thế nào, bọn ta vẫn là hãm thân trong một cục thế mệnh vận thần kỳ”.

Khâu Cửu Sư không dám tin hỏi: “Cục thế còn không?”.

Nguyễn Tu Chân chậm chậm từng tiếng: “Cục thế đó không những vẫn tồn tại, mà còn mạnh hơn bất cứ lúc nào, càng khó bề phân biệt. Hay nhất là bọn ta vẫn không có lựa chọn như cũ, chỉ xoay chuyển ngược lại, từ không thể không bắt Ngũ Độn Đạo, biến thành trợ giúp hãn chạy khỏi Lạc Dương”.

Khâu Cửu Sư mơ hồ: “Ta không minh bạch”.

Nguyễn Tu Chân giải thích: “Sinh lộ duy nhất hiện giờ của bọn ta là chạy đến Vân Mộng Trạch, chỉ có ở địa phương ly kỳ đó, một cảnh vực kỳ dị do Vân Mộng nữ thần làm chủ, bọn ta mới có tư cách đo sức với Quý Nhiếp Đề, lúc đó tiến có thể công lui có thể thủ, mức xấu nhất cũng có thể chạy đến Bà Dương. Chỉ cần giữ được cái mạng nhỏ, bọn ta mới có vốn để phản kích”.

Khâu Cửu Sư hỏi: “Phải chăng ta đặc biệt ngu xuẩn? Ta vẫn chưa hiểu rõ”.

Nguyễn Tu Chân đáp: “Người không thể nắm được tình hình thật sự, là vì không biết chuyện Sở hạp, không biết tác dụng quan trọng của Ngũ Độn Đạo trong cả chuyện này, hãy nghe ta thuật rõ ràng”.

Khâu Cửu Sư tinh thần phấn chấn: “Ta đang chờ nghe”.

oOo

Hoa Mộng phu nhân ngồi trong khoang phòng, còn có hai đầy tớ nữ to khỏe phụ trách giám sát. Lần đầu trong cuộc đời nàng hối hận vì không giống sư muội Bách Thuần theo sư phụ học tập võ công, chỉ cần nàng có thân thủ như Bách Thuần, đã có cơ hội đánh vỡ vách thuyền, thà rằng đâm đầu xuống biển tự tận cũng không nguyện đổi diện Phụng công công, đổi diện tương lai bi thảm.

Nhạc Kỳ đột nhiên bước vào, trước hết ra lệnh cho hai nữ tỳ ra ngoài cửa, còn tự thân đóng cửa, đến cạnh nàng ngồi xuống nói: “Phiền phu nhân chờ lâu, bất quá ta cần phải có mệnh lệnh của đại công công, mới có thể đến nơi này nói chuyện với phu nhân”.

Hoa Mộng phu nhân nghe hẳn trong lòng có lời, kinh ngạc nói: “Nhạc đại nhân...”.

Nhạc Kỳ ngắt lời nàng: “Nói ngắn thôi, Ký Thiện không những vẫn sống, còn phát xuất phi cấp truyền thư đến Cô Nguyệt Minh, cảnh cáo Phụng công công đích thân thống lĩnh đại quân xuống Nam”.

Hoa Mộng phu nhân thân kiều kích chấn, ngây ngốc nhìn hẳn, nói không ra lời.

Ánh mắt Nhạc Kỳ nhìn mũi giày, trầm giọng: “Ta hoàn toàn tín nhiệm phu nhân, phu nhân cũng đừng hoài nghi ta. Thiện công công muốn ta toàn lực bảo vệ phu nhân, nói với phu nhân bọn ta vẫn có một tuyến sinh cơ, vì thế phu nhân ngàn vạn lần chớ suy nghĩ nông cạn”.

Hoa Mộng phu nhân run giọng thốt: “Nhạc đại nhân...”.

Nhạc Kỳ nói: “Ta hiểu tâm tình của phu nhân, Thiện công công đã đến Lạc Dương, sự tình có lẽ vẫn có cơ hội chuyển biến. Hiện tại Phụng công công chẳng khác nào độc xà rời huyết, là kẻ đi săn cũng đồng thời là vật bị săn, tuyệt không phải không có khe hở để thừa cơ, phu nhân mình bạch không?”.

Hoa Mộng phu nhân gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

Nhạc Kỳ thở ra một hơi, vươn người đứng lên, nói: “Đại công công muốn ta hỏi quan hệ thật sự giữa phu nhân và Cô Nguyệt Minh, ta có thể nói thẳng phu nhân chỉ là hồng nhan tri kỷ của Cô Nguyệt Minh, không có quan hệ gì khác. Phu nhân bảo trọng”.

Nói dứt vội vã rời khỏi.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>